χνηλάτου, καὶ ηὗρε τὸν στεφανίτην ὅπου ὀνείδιζε τὸν ἰχνηλάτην διὰ ὅσα ἐπονηρεύσατο διὰ τὸν ταῦρον. καὶ πῶς ὥσαν τὸ μάθῃ ὁ λέων θέλει τὸν ἀφανίσει. καὶ ὥσαν ἤκουσεν ὅλον τὸ πάρδαλος π[illegible] ἐπῆγεν καὶ εἶπέν τα τὴν μητέρα τοῦ λέοντος ὅσα ἤκουσεν. ἐπὶ τὴν αὔριον δὲ ἡ μήτηρ τοῦ λέοντος ὑπῆγεν εἰς τὸν γιόν της, καὶ τὸν ηὗρε σκυθρωπὸν καὶ μετανοημένον πολλά, πῶς ἐσκότωσε τὸν ταῦρον. καὶ εἶπέν του, ὦ τέκνον μου, ἡ λύπη κακὸν δὲν κάμνει, ὅτε ἡ μεταμέλεια πραγμάτων. εἰπέ μοι οὖν τί ἔχεις καὶ εἶσαι πικραμμένος; μὴ νὰ ἐμετανόησες διὰ τοῦ ταύρου τὸν θάνατον ὁποὺ ἀδίκως ἐφόνευσες; εἰπέ μοι λοιπὸν πῶς ἤσουν με τὸν ταῦρον; καὶ ὁ λέων εἶπεν, ἀφότε φίλος μου ἦτον ὁ ταῦρος, καὶ ἤκουα τὰς συμβουλάς του, καὶ ποτὲ ἐξ αὐτοῦ κακὸν δὲν εἶδα, καὶ οὔτε ἐθάῤῥουν κακόν. καὶ διὰ τοῦτο λυποῦμαι τώρα ὅτι θεωρῶ δὲν ἔπταισεν ἐκεῖνος, μόνον ἐγελάσθηκα μετὰ παρακινήματα τοῦ ἰχνηλάτου. εἰπέ μοι λοιπὸν ὦ μήτηρ, μὴ νὰ ἤκουσες περὶ τούτου τίποτες, διότι ἡ ἀληθὴς τοῦ πράγματος γνῶσις βεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τοὺς ἔξω λόγους καὶ τὴν φήμην καὶ τὰ μαντάτα ὁπού ἀκούονται. καὶ τότε εἶπεν ἡ λέαινα, ἤκουσα ἀπὸ πιστὸν ὅτι ὁ ἰχνηλάτης διὰ φθόνον ἐλάλησε καὶ ἐ[illegible] καὶ ἠνάγκασέ σε νὰ φονεύσῃς τὸν ταῦρον. καὶ ὁ λέων εἶπε, καὶ τίς ἦτον ὁπού σε τὸ εἶπε; καὶ αὐτὴ εἶπε, πρέπει τὸ μυστήριον τοῦ φίλου του τινὰς νὰ τὸ φυλάττῃ. διότι ὁπού δὲν κρύπτει μυστήριον, χάνει τὴν πίστιν, καὶ ἄλλος δὲν θαῤῥεῖ πλέον νὰ εἰπῇ τίποτε. καὶ ὁ λέων εἶπεν, ὀρθὰ εἶναι ὅπως λέγεις, ὁπού δὲν εἶναι σκοπὸς νὰ φανῇ ἡ ἀλήθεια, μὰ διὰ νὰ λείπῃ ἡ κακοσύνη, δὲν πρέπει νὰ κρύπτεται τίποτες. ὁ γὰρ βασιλικὸς νόμος, καὶ ὁ βασιλεὺς ὁ νόμιμος χωρὶς ἐξέτασιν δὲν παιδεύει, μόνον μετὰ ἀπόδειξιν. καὶ δὶς ἐξαμαρτεῖν ταὐτόν, οὐ καὶ ἀνδρὸς σοφοῦ. ἤγουν, δεύτερον νὰ σφάλῃ τινάς, φρόνιμος δὲν εἶναι. ἡ δὲ μήτηρ, πίστευσόν μοι καὶ μὴ ἀμφίβαλλε. καὶ ὁ λέων, πιστεύω σοι, ἀλλὰ

διὰ νὰ